

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 49/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 28. októbra 2015 predbežne prerokoval návrh prezidenta Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení zákona č. 53/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s čl. 1 ods. 1, čl. 40 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh prezidenta Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení zákona č. 53/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s čl. 1 ods. 1 a čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Návrhu na pozastavenie účinnosti § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení zákona č. 53/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, n e v y h o v u j e .

3. Návrh prezidenta Slovenskej republiky vo zvyšnej časti o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 21. septembra 2015 doručený návrh prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“ alebo „navrhovateľ“) č. 5023-2015-KPSR na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Prezident ústavnému súdu navrhol rozhodnúť o nesúlade § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení zákona č. 53/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 577/2004 Z. z.“), s čl. 1 ods. 1, čl. 40 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

Prezident v návrhu informuje, že napriek využitiu jeho ústavného oprávnenia podľa čl. 102 ods. 1 písm. o) ústavy Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) opätovne schválila zákon, ktorý bol 28. marca 2015 publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 53 a prostredníctvom ktorého sa napadnuté ustanovenie stalo súčasťou platného a účinného právneho poriadku.

Podľa názoru prezidenta § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. vytvára „priestor na takmer neobmedzené vyberanie rozličných úhrad od pacientov“. Nadväzne prezident dôvodí, že *«takto koncipovaná norma je spôsobilá zasiahnuť do podstaty a zmyslu základného práva zaručeného čl. 40 ústavy, konkrétne do rozsahu bezplatnej zdravotnej starostlivosti.*

... V osobitnej časti dôvodovej správy sa k § 3 ods. 4 uvádza, že sa „ustanovujú súčasti zdravotného výkonu“.

Navrhovanou právnou úpravou sa, podľa zákonodarcu, zamedzí zo strany poskytovateľov zdravotnej starostlivosti vyberať úhradu za to, čo je súčasťou zdravotného výkonu.

...

Podľa môjho názoru... explicitne vymedzené úkony, ktoré sú v napadnutom ustanovení zákona... definované ako súčasti zdravotného výkonu a za ktoré sa nesmie vyberať od pacientov žiadna úhrada (ďalej len „negatívne vymedzenie úkonov“), sú právnou úpravou, ktorá je značne nejasná, nezrozumiteľná a pripúšťajúca jej zneužitie. Základnou námietkou je to, že:

- po prvé, negatívne vymedzenie úkonov umožňuje poskytovateľom zdravotnej starostlivosti ľubovoľným spôsobom určovať a spoplatňovať ďalšie úkony, ktoré sa pravidelne vyskytujú pri poskytovaní zdravotných výkonov; tu sa v celom rozsahu môže pre poskytovateľov zdravotnej starostlivosti uplatniť čl. 2 ods. 3 ústavy...;

- po druhé, táto možnosť môže viesť k vytvoreniu reálnych prekážok v prístupe ku zdravotnej starostlivosti, ktoré budú spočívať v ekonomickom a sociálnom zaťažení pacientov.».

Ďalej navrhovateľ namieta:

«- negatívne vymedzenie úkonov je síce formulované jednoznačne, avšak v rozpore s judikatúrou ústavného súdu, podľa ktorého zaradenie úkonov a činností v napadnutom ustanovení zákona č. 577/2004 Z. z. v znení zákona č. 53/2015 Z. z. do jednotky zdravotnej starostlivosti odporuje výkladu čl. 40 ústavy v náleze ústavného súdu PL. ÚS 38/03, podľa ktorého tieto úkony a činnosti môžu byť len službami súvisiacimi s poskytovaním zdravotnej starostlivosti; tento rozpor s citovaným nálezom Ústavného súdu nebol zákonodarcom nijako vysvetlený;

- adresáti tejto normy sú pacienti a poskytovatelia zdravotnej starostlivosti; kým poskytovatelia zdravotnej starostlivosti z nejasnosti a nezrozumiteľnosti napadnutého ustanovenia § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z.... môžu, na úkor pacientov, ťažiť určením ďalších úkonov za úhradu, ktoré nie sú zahrnuté v citovanom ustanovení, tak pacienti sa stávajú „obeťami“ takto formulovaného paragrafu, pretože sa nemôžu brániť odkazom na jednoznačnú a predvídateľnú právnu normu, ale sú vystavení, v podstate neobmedzeným možnostiam vyberania ďalších úhrad;

- niet tu takého výkladu napadnutého ustanovenia § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z...., ktorý by ochránil pacientov pred dôsledkami uvedenými v predošlom odseku, a teda ich ochranu nedokáže zabezpečiť ani orgán verejnej moci (v tomto prípade vyšší územný celok), ktorého úlohou je vykonávať v tejto oblasti dozor nad konaním poskytovateľov zdravotnej starostlivosti. Orgán verejnej moci v tomto prípade dozoruje len formálne plnenie povinností poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (napríklad zverejnenie cenníka úkonov za úhradu).

... Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva požadovaná úroveň presnosti zákona, ktorý však nemôže pokryť každú eventualitu, závisí do značnej miery od jeho obsahu, oblasti, ktorú má regulovať, aj počtu a postavenia tých ktorým je adresovaný (Harshman and Harrup v The United Kingdom, sťažnosť č. 25594/94, ECHR 1999-VIII).

Aj keď v iných skutkových a právnych súvislostiach tento právny názor ESLP dopadá aj na napadnuté ustanovenie...

Toto ustanovenie sa týka zdravia, t. j. oblasti, ktorá sa vzťahuje na každého obyvateľa Slovenskej republiky; navyše, dotýka sa postavenia tých, ktorí sú odkázaní

na zdravotnú starostlivosť, t. j. pacientov ako ľudí v oslabenom sociálnom postavení. Preto by také ustanovenia mali byť čo najpresnejšie, aby úplne vylúčili také postupy orgánov verejnej moci, ale aj poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, ktoré by mohli negatívne ovplyvniť ekonomické a sociálne postavenie pacientov.»

Podľa prezidenta „národná rada pri schvaľovaní napadnutého ustanovenia... nevzala... náležitým spôsobom do úvahy jej viazanosť ústavou a zasiahla tak do zaručeného obsahu základného práva garantovaného čl. 40 ústavy bez toho, aby na to existovali primerané a objektívne zdôvodniteľné okolnosti.

Podstatou tvrdeného prekročenia ústavných limitov, ktoré v tomto konkrétnom prípade zaväzovali národnú radu, je to, že napadnutá zákonná úprava... sa môže interpretovať a aplikovať tak, že jej praktické uplatňovanie zasiahne do podstaty a zmyslu základného práva zaručeného čl. 40 ústavy.

Ak totiž podľa citovaného článku ústavy na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť, je povinnosťou zákonodarcu toto právo chrániť a prostredníctvom zákonov čo najpresnejšie definovať a taxatívne ohraničiť služby či úkony súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, za ktoré môže poskytovateľ požadovať úhradu. Absencia takéhoto zákonného, právne vynútiteľného a predvídateľného mechanizmu, ako to už ukazuje krátka doba skutočného praktického používania napadnutej zákonnej úpravy niektorými poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, môže viesť k tomu, že sa značne relativizuje pojem bezplatná zdravotná starostlivosť; pojem bezplatnosť sa doslova môže takou a podobnou praxou vyprázdniť.

Nedajú sa totiž vylúčiť situácie, v ktorých pacienti, kvôli nanovo ustanoveným úhradám, ktorých zavedeniu napadnuté ustanovenie... nielenže nebráni, ale priam im napomáha, sa k poskytnutiu bezplatnej zdravotnej starostlivosti na základe zdravotného poistenia ani nedostanú; dôvodom bude neschopnosť uhradiť platby, ktoré budú fakticky podmieňovať poskytnutie zdravotnej starostlivosti v najvlastnejšom zmysle slova, alebo budú s poskytovaním tejto zdravotnej starostlivosti priamo súvisieť.“

Prezident v návrhu poukazuje aj na to, že «Uplatnenie požiadavky predvídateľnosti správania určeného právnou úpravou pri skúmaní súladu právnej normy s čl. 1 ods. 1 ústavy je v úzkej spojitosti s čl. 152 ods. 4 ústavy. Ústavný súd k tomu už uviedol: „Princíp

právneho štátu proklamovaný v čl. 1 ústavy je základným ústavnoprávnym princípom v Slovenskej republike. Ak právna norma obsiahnutá v ustanovení zákona nie je formulovaná jednoznačne a pre jej adresáta nie je dostatočne zrozumiteľná, pričom tento nedostatok nemožno odstrániť ani výkladom podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, jej obsah nie je v súlade s obsahom princípu právneho štátu vyjadreným v čl. 1 ústavy.“ (PL.ÚS 19/98).».

Prezident navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho návrhu na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„§ 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení zákona č. 53/2015 Z. z.

nie je v súlade

s čl. 1 ods. 1, čl. 40 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.“

Súčasne navrhovateľ žiada pozastaviť účinnosť napadnutého ustanovenia, pretože „z dôvodov uvedených pod II. a III. Tohto zákona vyplýva, že napadnuté ustanovenie... môže ohroziť obsah a kvalitu základného práva zaručeného v čl. 40 ústavy“.

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. b) ústavy i podľa § 18 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá prezident Slovenskej republiky.

Ústavný súd návrh na začatie konania prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 40 ústavy každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. súčasťou zdravotného výkonu je aj

- a) objednanie poistenca na vyšetrenie vrátane objednania na konkrétny čas,
- b) vypísanie lekárskeho predpisu alebo vypísanie lekárskeho poukazu,
- c) vypísanie odporúčania na poskytnutie špecializovanej ambulantnej starostlivosti alebo vypísanie odporúčania na poskytnutie ústavnej starostlivosti,
- d) vypísanie návrhu na kúpeľnú liečbu,
- e) potvrdenie o návšteve lekára alebo potvrdenie o návšteve iného zdravotníckeho pracovníka.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní doručeného návrhu konštatuje, že prezident je podľa čl. 130 ods. 1 písm. b) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych

predpisov, pričom jeho návrh obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Na základe tohto zistenia ústavný súd dospel k záveru, že v časti, v ktorej prezident navrhol rozhodnúť o nesúlade § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. s čl. 1 ods. 1 a čl. 40 ústavy, nie sú dôvody na odmietnutie jeho návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ho v tomto rozsahu prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

1. Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy ak ústavný súd prijme návrh na konanie podľa odseku 1, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prijme návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, môže uznesením pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva alebo slobody“), ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže rozhodnúť o pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení aj na návrh účastníka konania. Návrh na pozastavenie účinnosti musí obsahovať konkretizáciu a spôsob ohrozenia základných práv alebo slobôd alebo skutočností, ktoré preukazujú, že hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok. O tomto návrhu rozhodne ústavný súd bez zbytočného odkladu.

K uplatneniu svojej právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy pristupuje ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre len v dostatočne odôvodnených prípadoch, a pritom celkom výnimočne, t. j. keď sú spôsob ohrozenia označených základných práv a slobôd,

resp. hrozba hospodárskej škody alebo iného nenapraviteľného následku v návrhu dostatočne konkretizované, pričom z okolností prípadu zjavne vyplýva, že ide o tvrdenie navrhovateľov, ktoré možno považovať za preukázané, a teda opodstatnené (napr. PL. ÚS 13/09).

Návrh na pozastavenie účinnosti § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. navrhovateľ odôvodňuje ohrozením základného práva na bezplatnú zdravotnú starostlivosť na základe zdravotného poistenia (čl. 40 ústavy) u občanov dotknutých napadnutým ustanovením. Doslova uvádza, že *„z dôvodov uvedených pod II. a III. tohto návrhu vyplýva, že napadnuté ustanovenie... môže ohroziť obsah a kvalitu základného práva zaručeného v čl. 40 ústavy“*. Pritom systematické časti odôvodnenia prezidentovho návrhu označené ako *„II.“* a *„III.“* sa výlučne koncentrujú na argumentáciu podporujúcu návrh na rozhodnutie vo veci samej.

Dôvody navrhovateľa teda smerujú iba k jednému z ústavne aprobovaných a variantne koncipovaných determinantov využitia právomoci ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 2 ústavy, a to k ohrozeniu základného práva alebo slobody. In abstracto ústavný súd konštatuje, že pre aplikáciu uvedenej ústavnej normy postačuje zistenie len jedného z predmetných podmieňujúcich faktorov.

In concreto však ústavný súd vyhodnotil, že navrhovateľ svoj návrh na pozastavenie účinnosti napadnutého zákonného ustanovenia založil v podstate na odkaze k dôvodom, na ktorých založil svoj petit vo veci samej. Stotožňuje teda formulované dôvody nesúlady s ústavou s dôvodmi na pozastavenie účinnosti napadnutého ustanovenia. Akceptovanie takto odôvodneného návrhu by znamenalo, že ústavný súd v každom prípade prijatia návrhu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy namietajúceho rozpor so základným právom alebo slobodou na ďalšie konanie musí rozhodnúť aj o pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení právnych predpisov. Citovaná ústavná ani zákonná úprava však tejto konštrukcii nezodpovedá.

Ústavný súd nezistil dôvody alebo okolnosti, ktoré by pri prijatí predloženého návrhu na ďalšie konanie mali viesť k uplatneniu jeho právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy, preto tomuto návrhu navrhovateľa nevyhovel (bod 2 výrokovej časti tohto rozhodnutia).

V relácii k prezidentovmu odkazu na informácie o uplatňovaní kritizovanej právnej normy obsiahnuté v elektronických médiách (strana 7 návrhu) ústavný súd uvádza, že k pozastaveniu účinnosti napadnutého ustanovenia nepristúpil aj so zreteľom na krátke obdobie uplatňovania § 3 ods. 4 zákona č. 577/2004 Z. z. Preto zároveň pripomína, že ak sa v ďalšom priebehu konania preukáže splnenie podmienok podľa čl. 125 ods. 2 ústavy (alebo niektorej z nich), nič nebráni, aby pozastavil účinnosť predmetného ustanovenia, a to aj bez návrhu účastníka konania.

2. Prezident v návrhu namieta aj nesúlad napadnutého ustanovenia s čl. 152 ods. 4 ústavy, pričom poukazuje na súvislosť so skúmaním predvídateľnosti správania určeného právnou normou pri posudzovaní jej súladnosti s čl. 1 ods. 1 ústavy. Prezident dáva zároveň do pozornosti rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 19/98, v ktorom ústavný súd konštatoval, že ak právna norma nie je formulovaná jednoznačne a pre adresáta nie je dostatočne zrozumiteľná, pričom tento nedostatok nemožno odstrániť ani výkladom podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, jej obsah nie je v súlade s princípom právneho štátu podľa čl. 1 ústavy.

Článok 152 ods. 4 ústavy predstavuje podľa názoru ústavného všeobecne interpretačné pravidlo pre každého, kto pri svojej činnosti aplikuje alebo vykladá podústavnú právnu normu, a je zároveň ústavným imperatívom toto pravidlo dodržiavať. Toto ustanovenie ústavy nesporne tiež súvisí s konaním o súlade právnych predpisov s ústavou podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ak jadrom kritiky je „kvalita“ zákona alebo jeho jednotlivých ustanovení (ako to je v tomto prípade). Pre svoju povahu interpretačného pravidla má svoje miesto v konaní ústavného súdu v rámci tzv. konkrétnej kontroly ústavnosti, nie je však referenčným ustanovením pre vyslovenie nesúladu posudzovaného právneho predpisu s ústavou. Nepresnosť, nejasnosť či nezrozumiteľnosť zákonnej normy sa primárne dotýka princípov vyplývajúcich z čl. 1 ods. 1 ústavy, osobitne princípu právnej istoty. Vzhľadom na to ústavný súd neidentifikoval príčinnú súvislosť medzi napadnutým

ustanovením zákona č. 577/2004 Z. z. a čl. 152 ods. 4 ústavy, dôvody uvedené v návrhu v tejto súvislosti považoval iba za súčasť celkovej argumentácie a návrh prezidenta v tejto časti odmietol už pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2015